

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **ATELIER N 90, spol. s r. o.**
sídlem Bolzanova 783/68, 618 00 Brno
zastoupená advokátem Mgr. Jaroslavem Srbou
sídlem Údolní 567/33, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Malinovského náměstí 3, 601 67 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2021, č. j. MMB/0096122/2021

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. V projednávané věci jde o přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2021, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby – přístavby zimní zahrady.

2. Úřad městské části města Brna, Brno-střed (dále jen „stavební úřad“), provedl dne 4. 12. 2018 kontrolní prohlídku pozemku parc. č. X v k. ú. T., obec B. Při ní zjistil, že na předmětném pozemku byla realizována přístavba zimní zahrady k bytovému domu M. 3/67, B., bez územního rozhodnutí a stavebního povolení.
3. V návaznosti na dané zjištění stavební úřad zahájil řízení o odstranění stavby. V oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 12. 2018, č. j. MCBS/2018/0213393/KOTM, poučil žalobkyni o možnosti podat žádost o dodatečné povolení stavby ve smyslu § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Žalobkyně dne 23. 1. 2019 požádala o dodatečné povolení stavby identifikované v oznámení o zahájení řízení. Usnesením ze dne 28. 1. 2019 stavební úřad přerušil řízení o nařízení odstranění stavby. Dne 24. 3. 2020 obdržel stavební úřad nesouhlasné stanovisko Společenství vlastníků domu M. 3/67 k přístavbě zimní zahrady k danému bytovému domu a následně umožnil účastníkům řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2020 stavební úřad zamítl žádost o dodatečné povolení stavby.
4. Poté stavební úřad oznámením ze dne 25. 8. 2020 žalobkyni informoval o pokračování řízení o nařízení odstranění stavby a poučil ji o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 14. 10. 2020 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. MCBS/2020/0159465/KOTM, kterým nařídil odstranění přístavby zimní zahrady k bytovému domu. Proti rozhodnutí stavebního úřadu podala žalobkyně odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 1. 4. 2021 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítl a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

II. Obsah žaloby

5. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí je založeno na nesprávném právním posouzení. Stavba, jejíž odstranění bylo nařízeno, není přístavbou ve smyslu § 2 odst. 5 stavebního zákona. Jedná se o stavbu samostatnou, která má navrženou samonosnou konstrukci. Ve vztahu k bytovému domu jde o dvě samostatné stavby, které jsou vůči sobě stavebně i půdorysně nezávislé.
6. V rámci odvolání podaného proti původnímu rozhodnutí o odstranění stavby žalobkyně podala novou žádost o dodatečné povolení stavby jako stavby samostatné. O této žádosti nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí rozhodnuto. Nově žádala o dodatečné povolení samostatné stavby, nikoliv přístavby. Žalovaný tak byl povinen řízení o odstranění stavby přerušit a vyčkat výsledku řízení o této nové žádosti, anebo rozhodnout, že se řízení o odstranění stavby nepřerušuje. To se však nestalo. Žalovaný naopak vydal napadené rozhodnutí, čímž nepřípustně zasáhl do rozhodovací činnosti správního orgánu I. stupně, neboť se v napadeném rozhodnutí věnoval i otázce, která nebyla předmětem řízení. Tím dopředu předurčil i výsledek řízení o nové žádosti o dodatečné povolení stavby, což se projevilo konkrétně tak, že stavební úřad usnesením ze dne 16. 4. 2021, č. j. MCBS/2021/0058607/KOTM, řízení o nové žádosti pro zjevnou nepřípustnost zastavil s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Tímto postupem žalovaného došlo k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení a zásady vázanosti předmětem řízení, rozsahem a důvody odvolání.
7. Na základě výše uvedeného navrhl, aby soud napadené rozhodnutí včetně prvostupňového rozhodnutí stavebního úřadu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout.
9. Neztotožňuje se s argumentací žalobkyně, že předmětná stavba je samostatnou stavbou. Jde o přístavbu zimní zahrady, která je jednoznačně provozně propojena dveřním otvorem s bytovou jednotkou v bytovém domě M. 67, B. K danému odkazuje na ustálenou judikaturu správních soudů, konkrétně např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 5 As 13/2011-97, kde soud konstatoval, že *„přístavba je změnou dokončené stavby, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje, a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Významná je zde podmínka provozního propojení přístavby a původní stavby. Při jejím nesplnění by obvykle nešlo o přístavbu, ale (většinou) o samostatnou novou stavbu. Provozním (komunikačním) propojením se rozumí zejména otvor mezi původní stavbou a nově vzniklou částí; typicky dveře, okno.“*
10. Žádost žalobkyně týkající se dodatečného povolení stavby zimní zahrady jako stavby samostatné považuje za irelevantní, neboť tvrzená samostatná stavba nikdy nebyla předmětem rozhodování nalézacích správních orgánů. Ke svému tvrzení nepředložila žalobkyně žádné důkazy svědčící o existenci samostatné stavby. Z její strany došlo pouze ke změně označení. Žalovaný tak nebyl povinen přerušit řízení o odstranění stavby.
11. Žádost o dodatečné povolení přístavby zimní zahrady byla zamítnuta rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 13. 5. 2020. Povinností správního orgánu tak bylo nařídit odstranění takové stavby, což správní orgány také učinily.

IV. Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s“).
13. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
14. Podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *„stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nabrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.“*
15. Podle § 129 odst. 2 stavebního zákona *„stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.“*

16. Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že „a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem“.
17. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. V opačném případě stavební úřad v řízení o odstranění stavby pokračuje.
18. Z výše uvedené právní úpravy vyplývá úzká spojitost mezi řízením o odstranění stavby a řízením o dodatečném povolení stavby. Přesto se však jedná o samostatná správní řízení s rozdílným účelem a předmětem, která je třeba od sebe odlišovat. Řízení o odstranění stavby je řízením prvotním, obligatorním, zahajovaným *ex officio* v případě naplnění zákonných podmínek směřujících k odstranění tzv. černých staveb. Od tohoto řízení se fakultativně, v případě podání žádosti vlastníkem stavby, odvíjí řízení o dodatečném povolení stavby, jehož účelem je dodatečné zhojení protiprávního stavu a zabránění odstranění stavby postavené bez příslušného rozhodnutí, opatření či jiného úkonu.
19. Uvedené odlišnosti se promítají také v rozdílnosti podmínek, jejichž splnění stavební úřad v jednotlivých řízeních zkoumá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 7 As 154/2012-26). Zatímco pro vyhovující rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je třeba kumulativního splnění podmínek uvedených v § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, v případě řízení o odstranění stavby stavební úřad zkoumá podmínky uvedené v § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. že se jedná o stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním a že stavba nebyla povolena ani dodatečně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2017, č. j. 8 As 127/2016-56). V řízení o odstranění stavby již stavební úřad nemá žádné diskreční oprávnění a při splnění podmínek plynoucích z § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídí odstranění takové stavby. Uložení povinnosti odstranit černou stavbu přitom nelze vnímat jako sankci, ale jako opatření sanační (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2004, sp. zn. II. ÚS 482/02).
20. Pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je tedy podstatné pouze to, 1) zda uvedená stavba je stavbou, jejíž provedení podléhá rozhodnutí, opatření či jinému úkonu vyžadovanému stavebním zákonem (pro zjednodušení soud bude nadále souhrnně pro tyto akty používat označení „povolení“), 2) zda byla provedena bez tohoto povolení a 3) zda k potřebnému povolení nedošlo ani dodatečně.
21. Soud proto k námitce žalobkyně, že se v případě stavby zimní zahrady nejedná o přístavbu, ale o samostatnou stavbu, uvádí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je tato námitka nepřipadná. V daném řízení lze totiž zkoumat pouze to, zda stavba, která má být odstraněna, byla provedena bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem, anebo v rozporu s ním, resp. zda stavba nebyla ani dodatečně povolena. Otázkou zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby (přístavby zimní zahrady) se soud zabývat nemůže. Ačkoliv se obě řízení týkají stejné stavby, není možné je vzájemně zaměňovat,

neboť jejich účel je odlišný. Pro řízení o odstranění stavby tedy nejsou relevantní námitky, které měly směřovat svou povahou do řízení o dodatečném povolení stavby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 5 As 90/2017-22, a rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 368/2017-48).

22. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalobkyně nenamítá, že by stavba, která má být odstraněna, disponovala odpovídajícím rozhodnutím nebo opatřením, ani netvrdí, že by byla dodatečně povolena. Taktéž netvrdí, že se nejedná o stavbu ve smyslu stavebního zákona, která nevyžaduje žádné povolení či opatření stavebního úřadu. Ze správního spisu je zřejmé, že předmětná stavba zimní zahrady byla postavena bez stavebního povolení. Je přitom nerozhodné, kdy se tak stalo, neboť plynutím času nelze nelegálnost stavby zhojit. Stavba bez stavebního povolení má být zpravidla odstraněna, což stavební úřad nenařídí jen v případě, že stavebník prokáže splnění všech zákonných podmínek, jejichž splnění by bylo požadováno v rámci řízení o povolení stavby. Důkazní břemeno ohledně naplnění podmínek pro dodatečné povolení přitom nese stavebník. Na něm je, aby v řízení o dodatečném povolení stavby naplnění podmínek prokázal (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2006, č. j. 6 As 43/2004-101). Žalobkyně však v rámci řízení o dodatečném povolení stavby úspěšná nebyla a z tohoto důvodu byly naplněny kumulativní podmínky pro vydání rozhodnutí o nařízení odstranění předmětné stavby.
23. Žalobkyně proto námitky vůči nesprávnému posouzení stavby měla uplatňovat v řízení o dodatečném povolení stavby, nikoliv až v rámci řízení o nařízení odstranění stavby. Soud mimo to zdůrazňuje, že sama žalobkyně v žádosti o dodatečné povolení stavby označila stavbu jako přístavbu zimní zahrady cca 4 x 4 m (viz list 1 správního spisu stavebního úřadu ve věci dodatečného povolení stavby). Ze stejného označení vychází rovněž projektová dokumentace, v níž se uvádí, že předmětná stavba je považována za přístavbu, která je přístupná z bytové jednotky, se kterou je propojená.
24. Nad rámec výše uvedeného nicméně soud pro větší přesvědčivost svého rozhodnutí považuje za vhodné vyjádřit se stručně i k námitce, že zimní zahrada je samostatnou stavbou, nikoliv přístavbou, jak byla správními orgány posuzována. Žalobkyně na podporu svého tvrzení pouze uvádí, že stavba má navrženou samonosnou konstrukci a je nezávislá na stavbě bytového domu. Provedení důkazních prostředků k danému tvrzení nenavrhovala.
25. Podle § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona *změnou dokončené stavby je přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou.*
26. Z fotodokumentace obsažené ve správním spise o odstranění stavby a z protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 4. 12. 2018 je zjevné, že zimní zahrada navazuje na zeď bytového domu, přičemž je propojena s obytným prostorem bytové jednotky v prvním nadzemním patře nacházející se v předmětném bytovém domě, a to dveřním otvorem umístěným v obvodové zdi bytového domu. V souhrnné technické zprávě, která je součástí správního spisu, je uvedeno, že stavba zimní zahrady je „*řešená jako dřevostavba na betonové, základové desce, s pultovou střechou. Dřevěná, nosná konstrukce je přiznaná, v přírodním odstínu, výplně otvorů jsou plastové, v bílé barvě. Zimní zahrada je přístupná pouze z bytové jednotky. Provozně je propojena s bytovou jednotkou a pozemkem.*“ Ve vztahu ke konstrukci je v technické zprávě uvedeno, že „*přístavba zimní zahrady je řešena jako dřevostavba, tzv. na vybetonované základové desce jsou dřevěné sloupky, na nich horizontální trámký, tvořící po obvodu věnec, který je zakotven do obvodového zdiva stávajícího objektu.*

Tato konstrukce je staticky dostatečně stabilní a únosná.“ (podtržení provedeno soudem). Nejvyšší správní soud opakovaně uvádí, viz např. rozsudek ze dne 27. 6. 2007 č. j. 3 As 72/2006-83, že „jsou-li stavby (jejich části) jakýmkoli způsobem průchozí (dveřmi, chodbou, přístupem z jedné části stavby na plochu střechu druhé apod.), je ... nutno vycházet z toho, že provozní (funkční) propojení mezi nimi dáno je, a to bez ohledu na to, k jakému účelu ta která z nich slouží.“

27. Spojení bytové jednotky dveřním otvorem se zimní zahradou je jednoznačně funkčním propojením. Propojení části bytového domu a zimní zahrady proto soud považuje s ohledem na informace ze správního spisu za nepochybné. Není sporu o tom, že je naplněna podmínka půdorysného rozšíření původní stavby o přístavbu, neboť stavba zimní zahrady nepochybně bytovou jednotku rozšiřuje o další místnost. Zcela reálně si přitom lze představit využití zimní zahrady jako další obytné místnosti. Bez bližší argumentace o tom, z čeho žalobkyně dovozuje samostatnost staveb, nemůže soud do podrobností domýšlet, proč podle žalobkyně předmětná stavba není provozně propojena s bytovým domem a tvoří samostatnou stavbu. Přístavba je bez jakýchkoliv pochybností využívána s bytovou jednotkou jako jeden celek a k jednomu účelu. Mimo to do obvodového zdiva bytového domu je zakotven věnec tvořený z horizontálních trámek umístěných na dřevěných sloupcích.
28. Soud tak uzavírá, že stavba zimní zahrady byla postavena bez příslušného povolení či jiného právně relevantního aktu stavebního úřadu a nebyla povolena ani dodatečně, a proto jsou splněny zákonné podmínky pro její odstranění stavby, jak je předpokládá § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Tento závěr přitom vyplývá z řádně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spisu.
29. Dále žalobkyně tvrdila, že dne 23. 3. 2021 podala novou žádost o dodatečné povolení stavby – zimní zahrady jakožto stavby samostatné, přičemž žalovaný vydal napadené rozhodnutí, aniž by řízení ve věci odstranění stavby přerušil nebo rozhodl o tom, že se řízení nepřerušuje. Tím došlo podle žalobkyně k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení, zásady vázanosti předmětem řízení, rozsahem a důvody odvolání a taktéž svým rozhodnutím žalovaný předurčil výsledek řízení o nové žádosti o dodatečné povolení stavby.
30. Dle § 129 odst. 2 stavebního zákona, citovaného výše, v případě, že stavebník podá ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení o odstranění stavby žádost o dodatečné povolení stavby, stavební úřad dané řízení o odstranění stavby přeruší a vede řízení o podané žádosti. Daný postup se v případě žalobkyně odehrál po podání první žádosti o dodatečné povolení. Stavební úřad po podání první žádosti řízení o odstranění stavby přerušil a znovu v něm pokračoval až po vydání rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby. V tomto ohledu stavebnímu úřadu nelze nic vytýkat, neboť postupoval zcela v souladu se zákonem. Následně vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým nařídil odstranění stavby. Proti němu podala žalobkyně odvolání. Dne 23. 3. 2021 podala žalobkyně novou žádost o dodatečné povolení stavby, v níž označila stavbu zimní zahrady za stavbu samostatnou.
31. Soud považuje za podstatné, že se jednalo v pořadí již o druhou žádost o dodatečné povolení stavby, která neobsahovala žádné vysvětlení, proč došlo oproti první žádosti ke změně označení stavby. Ke druhé žádosti nebyly přiloženy ani žádné nové důkazy či podklady. Byť žalobkyně stavbu v nové žádosti pojmenovala odlišně, nepochybně se

jednalo o tutéž stavbu. Ačkoliv soud nevylučuje možnost stavebníka podat další žádosti o dodatečné povolení předmětné stavby i po lhůtě stanovené v § 129 odst. 2 stavebního zákona, respektive v daném případě po rozhodnutí o první žádosti žalobkyně o dodatečné povolení stavby (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 3. 2022, č. j. 30 A 168/2020-91, bod 29 a 30), má v daném případě za to, že žádala-li žalobkyně dne 23. 3. 2021 o vydání nového rozhodnutí, bylo na ní, aby uvedla a prokázala, že se změnily podmínky, za nichž bylo v původním řízení rozhodováno. Nic takového však žalobkyně neučinila a na žádné nové skutečnosti nepoukázala. Přehodnocení označení zimní zahrady z přístavby na stavbu samostatnou tak soud považuje v daném případě čistě za účelové jednání, neboť v případě přístavby, kterou daná zimní zahrada nepochybně je, musí stavebník předložit také souhlas společenství vlastníků bytového domu M. 3/67 v souladu s § 184a stavebního zákona. Tímto souhlasem však žalobkyně nedisponovala, neboť společenství vlastníků bytového domu s přístavbou zimní zahrady k bytovému domu nesouhlasilo (viz č. l. 22 správního spisu). Druhou žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby tak bylo možné vnímat na základě skutkových okolností případu jako žádost účelovou, k níž stavební úřad v řízení o odstranění stavby nebyl povinen přihlížet (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 88/2008-301). Za této situace se žalovaný řídil legitimní úvahou, že žalobkyně žádá opětovně o dodatečné povolení téže stavby (přístavby zimní zahrady), o níž již bylo rozhodováno, a proto nebyl povinen v řízení o odstranění stavby onu novou žádost o dodatečné povolení stavby brát v úvahu. Podávání opakovaných žádostí o dodatečné povolení stavby a povinnost správních orgánů v návaznosti na tyto žádosti vždy přerušovat řízení ve věci odstranění stavby by jinak mohla vést k neustálému oddalování vydání rozhodnutí ve věci odstranění tzv. černých staveb.

32. Soud se neztotožnil se žalobkyní ani v tom, že by došlo k porušení namítaných zásad správního řízení. Stavební úřad o nové žádosti rozhodl tak, že řízení zastavil pro zjevnou právní nepřípustnost. Nic nesvědčí o tom, že by tak učinil v návaznosti na obsah dříve vydaného napadeného rozhodnutí. Ostatně pokud by druhé žádosti bylo následně stavebním úřadem vyhověno, rozhodnutí o odstranění stavby by bylo možné odstranit cestou mimořádných opravných prostředků. Namítá-li žalobkyně, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou vázanosti předmětem řízení, rozsahem a důvody odvolání, ani zde jí nelze přisvědčit. Žalobkyně v doplnění odvolání pouze stroze uvedla, že jde o stavbu samostatnou. Žalovaný se tak v napadeném rozhodnutí vyjádřil k žalobkyní uplatněným námitkám v podrobnosti odpovídající odvolacím námitkám.

33. Námitky tak nejsou důvodné.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Na základě výše uvedených skutečností soud žalobu žalobkyně zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

36. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné

administrativní činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2023

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu